

Vítá Vás

Světová historická datová banka
„Renesance“

Pozor!

Tato buňka obsahuje pouze
soukromé dopisy a dokumenty.

Tato buňka je pronajata na 120 let
s možností následného prodloužení.

Přístup k této buňce má výhradně její nájemce.

Nájemci do osmi let věku je tato buňka nepřístupna.

Zadejte svůj inkód.

Děkujeme,
inkód přijat.

Přiložte svou elektronickou kartu nositele
inkódu k osvětlené části obrazovky.

Děkujeme,
karta přijata.

Přiložte levou ruku k osvětlené části obrazovky.

Identifikace zamítnuta.

Pozor!

Zkontrolujte, zda se celá dlaň dotýká osvětlené části obrazovky a akci opakujte.

Identifikace zamítnuta.

Omlouváme se,
přístup k této buňce byl zamítnut.

Světová historická datová banka
„Renesance“
předá PPS informaci o pokusu o vstup...

Pozor!

Sezení ukončeno.

Zadali jste přístupový kód PPS 1. úrovně.

Přístupový kód 1. stupně přijat.

Přístupový kód 2. stupně přijat.

Přístupový kód 3. stupně přijat.

Třístupňový kód PPS se zpracovává...

Tato buňka obsahuje pouze
soukromé dopisy a dokumenty.

Banka nenese odpovědnost za pravost
informací uložených v dané buňce.

Pozor!
Třístupňový kód zpracován.

Třístupňový kód přijat.

Nyní můžete buňku otevřít jako *host*.

Příjemné čtení.

Smrt není.

ČÁST PRVNÍ

Hana

Dokument č. 1 (osobní zápis nájemce)

Září roku 436 po n. Ž.

První den ubývajícího měsíce

... Doktor, který mě vyšetřoval, nevypadal zpočátku příliš znepokojeně. Řekl jen, že se spojení přerušilo, takže bude potřeba vše zopakovat, omlouvám se, že jste musela čekat. Pak ztuhl a bez mrknutí oka se díval skrze mě. Zornice se mu nesystematicky rozšiřovaly a zužovaly v jakémisi trhavém rytmu. Potom se rytmus ustálil a on z nějakého důvodu zavřel oči. Jako by nedokázal udržet tři úrovně, ale u mediků to tak přece nebývá...

To znamená, že pronikl hlouběji, ale proč...? Ve vyšetřování to najednou zavanulo potem, zadržela jsem dech. Všimla jsem si, že se mu víčka, čelo i chřípí lesknou. Pomyslela jsem si, že je s ním nejspíš něco špatně, s tímhle doktorem, to on má na svědomí to přerušování, zatímco spojení je v naprostém pořádku...

Když opět otevřel oči, měl ve tváři výraz, jako kdyby uviděl inkód Syna Řezníka nebo ani ne jeho inkód, ale jeho samotného – s úsměvem unaveného dřívce a s páchnoucí zkrvavenou sekerou jako v seriálu *Věčný zabiják*.

„Musím provést proceduru ještě jednou,“ řekl a já si všimla, že se mu třesou ruce.

„Potřetí?“

Neodpověděl, jen mi z břicha odpojil jeden snímač a připojil jiný, který vypadal úplně stejně.

Asi minutu jsme seděli mlčky, já v tom obrovském studeném křesle a on naproti mně. Uvažovala jsem, že jestli je tam uvnitř mě někdo z černé listiny, nějaký maniak třeba jako Syn

Řezníka nebo Zkaženej, stejně ho neuvidím ani jedinkrát, budou ho držet v nápravném ústavu na samotce, budou ho třikrát denně krmit a neřeknou mu ani slovo, do smrti mu neřeknou ani slovo, a nikdy proto nepochopí, co se děje. Napadlo mě, jak je pokrytecké nazývat tyhle ústavy nápravnými. Nikdo se tam nikdy nesnaží nic napravit. Prostě je tam drží. Syté a mlčenlivé...

Pak snímač pípl a doktor znovu počítal výsledek, který byl, podle všeho, stejný.

Zeptala jsem se: „Děje se něco?“

Mlčel.

„Je s dítětem něco špatně?“

Vstal a prošel se po vyšetřovně.

„Jeho otce... znáte?“ Hlas se mu třásl jako plechovka piva kutálející se po asfaltu.

„Ne. Je to festivalové dítě.“

„Oblékněte se,“ podíval se mimo mě, „a počkejte si na chodbě. Zavolal jsem pracovníka PPS.“

„Je vadné?“

„Co prosím?“

„Moje dítě. Je moje Děťátko z černé listiny?“

„Eh... ne...“ Nakonec na mě pohlédl, ale tak nějak podivně, jakoby z dálky, dalekohledem, jako kdybych trčela někde na horizontu nebo jako kdybych byla v *sociu*, a ne tady, přímo před ním. „Ne, vaše Děťátko není z černé listiny.“

„Tak proč ten pracovník PPS? Co jsem udělala? Jakého jsem se dopustila narušení?“

„K tomu nemám kompetence,“ řekl nepřítomně a přestal si mě všimnout nadobro. Zjevně ho zaměstnával jiný rozhovor v hluboké úrovni.

Pracovník PPS si dal načas. Objevil se až asi po čtyřiceti minutách. Celých těch čtyřicet minut jsem na chodbě sledovala, jak do dveří vyšetřoven vcházejí nervózní, podrážděné samičky, vystrašené tím, co se za krátkou chvíli dozví, a jak

se snaží připravit na nejhorší a urputně se upínají k poslední naději. Naděje z nich úplně vyzařuje. Mraky zhoubné naděje naplňují celou chodbu. Třeba se to obejde bez toho. Třeba to teď nebude. Třeba tam nic není.

Opouštějí vyšetřovny jako vyměněné. Ty, u nichž šlo o plný poplach, vycházejí ladným a rychlým krokem tanečnic, působí štíhleji, jako by byly lehčí o prázdnotu, která je naplnila.

Ostatní našlapují ztěžka, jako by najednou přibraly na váze. Jejich pohled je obrácený dovnitř, známý odevzdaný pohled, kterým posuzují a snaží se zahlédnout a pochopit tu zbytečnou věc, která v nich roste.

Pokora, zodpovědnost, povinnost – řeknou jim zítra jejich psychoterapeuti. Pokora před Přírodou. Zodpovědnost vůči Děťátku. A povinnost vůči Živoucímu. Ano, je to těžké. Tyto tři pilíře harmonie vám přinášejí nepohodlí. Ale útěchu naleznete ve zbývajících třech. V radosti, stabilitě a nesmrtelnosti. A nyní vytvořme kruh, chytněme se za ruce a jednohlasně vše zopakujme: „Harmonie Živoucího je postavena na šesti pilířích: pokoře, povinnosti, zodpovědnosti, radosti, stabilitě, nesmrtelnosti.“ A nyní všichni společně řekněme: „Harmonie Živoucího záleží přímo na mně.“

Můj psychoterapeut se domnívá, že fyzický kontakt a jednohlasné opakování je nejužasnější cvičení. Bolestné, ale prospěšné. Říká, že sborový tanec a zpěv je svým způsobem simulace. Při nich totiž mnohem jasněji než v *sociu* chápeš, že jsi součástí Živoucího... Při sborovém tanci se cítíš mnohem bezpečněji. Při něm nemáš strach ani z Pěti sekund tmy.

„... Smrt není!“ Planetárník ztěžka dopadl do volného křesla vedle mě a k nohám si položil hranatý černý kufřík. Zrcadlová maska, kterou měl nasazenou na obličeji, byla lehce zkalená a flekatá. „Dneska je ale horko...“

„Jakého jsem se dopustila narušení?“

„Žádného.“

„Tak proč mě chcete podrobit výslechu?“

„Je to moje práce.“ Planetárník se na mě pozorně podíval, z výrazu jeho masky jsem vycítila jisté opovržení. „Prosím vás, nasadte si to.“

Podal mi podobnou zrcadlovou masku, také ne příliš čistou.

„Je opravdu nutné používat žvanila?“

„Zařízení pro vedení rozhovoru je povinné,“ zatřásl netrpělivě maskou v ruce. „Nasadte si ji. Uvnitř je vše sterilní. Tak, děkuji, Hano... Nejde o žádný výsledek, pouze o rozhovor...“

Maska byla studená. Studená a lepkavá jako dotek hlubinné mořské řasy.

„Nyní připojím vaši masku k zařízení pro vedení rozhovoru... Tak... A svoji taky... Hotovo. To jen proto, abychom měli náš rozhovor nahraný, nic víc.“

Jeho hlas se pod maskou najednou odporově deformoval, přeměnil se na jakýsi monotónní bzukot.

„... Po skončení rozhovoru dostanete kopii stenografického záznamu. Zařízení pro vedení rozhovoru nemůže ani vám, ani vašemu... eh... plodu způsobit žádnou újmu, je vyrobeno z vysoce ekologického...“

„Jakého jsem se dopustila narušení?“ Také jsem bzučela jako rozbitý spínač elektrického zvonku u dveří.

„Žádného.“

„Nechápu, co se děje.“

„Já také ne,“ usmál se zrcadlovými ústy. „Také tomu nerozumím. Především proto je třeba, abyste nám co nejpodrobněji popsala vše, co se týká vašeho... eh... plodu.“

„Je to festivalové dítě.“

„Žádal jsem podrobně...“

Chcete přerušit práci s dokumentem č. 1?

ano

ne

Práce s dokumentem přerušena.

Chcete **přejít** k dalšímu dokumentu,
nebo **ukončit** práci s buňkou?

Přechod k dokumentu č. 3...

Dokument č. 3 (kopie stenografického záznamu rozhovoru nájemce s pracovníkem PPS z 10. 9. 436 po n. Ž.)

Pracovník PPS: Je třeba, abyste nám co nejpodrobněji popsala vše, co se týká vašeho plodu.

Dotazovaná 3678: Je to festivalové dítě.

Pracovník PPS: Žádal jsem podrobně.

Dotazovaná 3678: Dnes, první den ubývajících měsíce, jsem se dostavila do zdravotnického střediska č. 1015 v souladu se zákonem o pravidelné měsíční kontrole počtu obyvatel. Doktorů konstatovali těhotenství...

Pracovník PPS: Dříve jste docházela do střediska pravidelně?

Dotazovaná 3678: Ano, samozřejmě. Docházím sem každý měsíc.

Pracovník PPS: Konstatovali u vás v minulosti doktorů těhotenství?

Dotazovaná 3678: Ne. Toto je poprvé.

Pracovník PPS: Dříve jste neměla sexuální styky?

Dotazovaná 3678: Měla.

Pracovník PPS: Měla jste problém s fertilitou?

Dotazovaná 3678: Ne.

Pracovník PPS: Proč je to tedy vaše první těhotenství?

Dotazovaná 3678: Chránila jsem se.

Pracovník PPS: To je zakázané.

Dotazovaná 3678: Mám na to povolení.

Dotazovaná 3678 se přehrabuje v kabelce. Snímač zaznamenává zvýšení tělesné teploty o 0,3 stupně, zrychlení pulsu na 130 úderů za sekundu, velikost zornice je 6,3 mm, což překračuje normu za daných světelných podmínek o 2,8 mm.

Dotazovaná 3678: Tady.

Dotazovaná 3678 ukazuje pracovníku PPS následující dokument: Povolení k užívání antikoncepčních prostředků vydané na základě lékařského posudku potvrzujícího lehkou psychickou poruchu dotazované.

Pracovník PPS: Vyprávějte mi podrobněji o Festivalu.

Dotazovaná 3678: Dítě bylo počato na oblastním Festivalu pomoci Přírodě v den posledního novolunní v rámci programu kontroly počtu obyvatel, v souladu se zákonem o plánovaném...

Pracovník PPS: Znáte otce?

Dotazovaná 3678: Děláte si ze mě legraci?

Pracovník PPS: Dělám svoji práci.

Dotazovaná 3678: Jak bych mohla znát otce? Vždyť vám říkám, že dítě bylo počato na Festivalu, jak mám vědět, který z...

Pracovník PPS: Kolik partnerů jste na Festivalu měla?

Dotazovaná 3678: Pět... Sedm... Nevím.

Pracovník PPS: Podle našich informací bylo na minulém Festivalu pomoci Přírodě v zóně Reprodukce tisíc tři sta padesát dva mužů. Všechny přivedeme ke konfrontaci. Dokážete mezi nimi poznat svoje partnery?

Dotazovaná 3678: Nevím. Nejsem si jistá... Nejsem povinna to dělat. Zákon o diskrétnosti sexuálních styků ještě nikdo nezrušil.

Pracovník PPS: Samozřejmě že nejste povinna. Berte to jako prosbu. Prosbu Planetární pořádkové služby.

Dotazovaná 3678: Vyhovím vaší prosbě, pokud mi vysvětlíte, co se tady děje.

Pracovník PPS: Dobře, pokusím se vám to vysvětlit. Na Festivalu pomoci Přírodě, kterého jste se zúčastnila, byla v zóně Pauzy dočasně přerušena existence šesti set deseti lidí. Současně bylo v zóně Reprodukce počato šest set jedenáct dětí. Šest set deset z nich je přímou reinkarnací těch, kdo zůstali v zóně Pauzy, jejich inkódy se plně shodují. A pouze jedno, vaše festivalové dítě...

Dotazovaná 3678: A kvůli tomu jste mě takhle vyděsili? Totep¹! To je směšné! Je přece dokázané, že pouze v pětadevadesáti

---

¹ *totep* – populární zkratka ze sociochatů: „to mě teda pauzni“; na začátku druhého století po n. Ž. přešlo do lexika první úrovně

procentech případů se pauzanti reprodukují ve festivalové děti a v ostatních pěti procentech mohou být inkódy číkoliv. Nahráli jste tady na mě tohle divadýlko jenom proto, abyste mi oznámili, že inkód mého Děťátka neodpovídá nikomu z pauzantů? No a co má být? Je mi úplně jedno, či inkód má moje dítě, pvin², hlavní je, že to není nějaký zločinec... Není přece zločinec, že ne?

Pracovník PPS: Já nevím.

Dotazovaná 3678: A já to vím. Doktor řekl, že moje Děťátko není na černé listině.

Pracovník PPS: To je pravda. Inkód vašeho plodu není vedený mezi inkódy z černé listiny.

Dotazovaná 3678: Tak v čem je problém?

Pracovník PPS: Problém je v tom, že inkód vašeho plodu... inkód vašeho dítěte není vedený vůbec nikde.

Dotazovaná 3678: Já vám nerozumím. Jak to myslíte?

Pracovník PPS: Tak, jak to říkám. Jeho inkód nekopíruje ani jeden z existujících kódů ze světové databáze reinkarnačních kódů – ani jeden ze tří miliard. Vaše dítě v podstatě vůbec žádný inkód nemá. Namísto reinkarnačního kódu vydaly oba aparáty pro nitroděložní diagnostiku výsledek „nula“.

Dotazovaná 3678: Nula?

Pracovník PPS: Nula. Zero. Nemá in-historii. Vaše dítě nikdy dřív nežilo.

---

² *pvin* – populární zkratka ze sociochatů: „přisahám na věčný inkód“; na začátku třetího století po n. Ž. přešlo do lexika první úrovně